

¿Nosaltres o aquells que bombardegen les poblacions del sud del Líban?»

Dos atemptats més són reivindicats aquell estiu i els francesos comencen a preguntar-se per què han triat el seu país. Un comunicat de les FARL replica: «perquè l'agressió al Líban nasqué de la cimera de Versalles». Passat l'estiu del 1982, les FARL deixen d'actuar durant un any i mig i no serà en efecte fins febrer del 84 que tornaran a usar la metrallera. Ara a Roma. Aquell mateix anys, però, un dels germans d'Abdallah és detingut en la frontera entre Itàlia i Iugoslàvia, mentre transportava explosius. Poc després, detenen Josephine Abdo i s'escampa el pànic en l'organització, que, segons sembla, es refugia a Espanya. Des d'aleshores l'única obsessió és alliberar els detinguts. Una obsessió seua i un malson inacabable per al govern i el poble francesos.

Pressionar, afluir

Al Palau de l'Elisi i al Matignon la situació és tensa, molt tensa. I es mou entre dos extrems: alliberar Abdallah —extraditar-lo a algun país àrab— o prendre mesures duríssimes per tal d'intentar aturar el fenomen terrorista. Dues d'aquestes mesures han estat preses ja: l'exèrcit francès vigilarà les fronteres i s'exigirà visat d'entrada a qualsevol estranger, tret dels ciutadans de la CEE i Suïssa. Els Estats Units, s'argumenta, el reclamen a tothom, inclosos la majoria dels aliats, i el terrorisme no ha colpit encara els EUA. No és tan fàcil, però, i ja, passada la primera impressió, hi ha veus a França (comerciants, empresaris turístics), que han protestat contra aquesta mesura. També ho ha fet el Ministeri d'Exteriors de Suècia. I un veritable debat nacional ha començat a estendre's sobre la política antiterrorista del Ministre de l'Interior Charles Pasqua, política definida en una frase: «Aterrissar els terroristes».

La paradoxa és gran. A part de la seua política internacional activa, França és el blanc de la majoria d'aquests grups precisament per la seua eficàcia policial. França ha capturat un nombre important de militants de les FARL, de la Yihad Islàmica, de l'ASALA. I aquestes detencions han provocat més accions i més dures com a resposta.

Des de determinats mitjans s'ha aduït «raons d'estat», per tal de justificar allò que resulta difícilment acceptable per a segons quins estaments pú-

Abdallah, conduït per agents de la policia francesa.

blics: soltar aquells que la policia i la justícia han aconseguit empresonar. «Pànic d'estat» i no raó, és el contraargument dels defensors de mesures més fortes. No se'ls allibera en funció de la por, diuen ells. No són

pocs, però, els francesos que ja es pregunten si no estaran més tranquils sense ostes com Abdallah en les seues presons.

¿Al preu de transgredir les regles de la democràcia? □

V. WALTERS, AMBAIXADOR ITINERANT

Un ocell-falcó de mal averany

Vernon Walters és ambaixador itinerant —i davant l'ONU— dels Estats Units i un dels homes de confiança de Ronald Reagan. Els seus viatges per Europa han estat, són, presagi de tronada sobre el Mediterrani. ¿Però, qui és Vernon Walters?

Jordi Duch i Sesplugues

Vernon Walters, de 69 anys —al gener en complirà setanta— es va incorporar amb poc més de 20 anys, en plena segona guerra mundial, a l'exèrcit nord-americà, on va poder desenvolupar de seguida funcions molt importants, sense que li calgués passar per les obligades acadèmies d'elit. Això li va ser possible gràcies als amplíssims coneixements d'idiomes, que van resultar molt atractius per als serveis d'informació. Amb tot, la seva feina es va limitar, amb el càrrec de sots-tinent de l'Armada, a exercir funcions d'oficial d'enllaç amb unitats marroquines o amb les brasileres que eren a Itàlia.

El càrrec de flamant agregat militar, el va estrenar tan aviat com es va encetar la segona postguerra mundial i ho va fer al Brasil, en el marc del règim populista i feixistitzant de Getúlio Vargas, entre 1945 i 1948. Aquesta primera destinació li va obrir definitivament les portes a destinacions posteriors que confirmarien les seves dots excepcionals d'instigador de conspiracions alienes, al servei de Washington. En la llarga llista de serveis com a agregat militar es pot recordar que va treballar per l'ambaixada nord-americana a París del 1948 al 1950, on va tornar posteriorment, del 1967 al 1972. La seva vertadera funció a París va ser la d'entrar i traure del país, tan-tes vegades com calgués, un personat-

ge llavors encara misteriós: un tal general Harold A. Kirschmann. En realitat, es tractava de Henry Kissinger, que en aquella època viatjava contínuament a la capital francesa per negociar la fi de la guerra de Vietnam.

En una ocasió, Walters va arribar a dir que un dels mèrits més importants de la seva carrera havia estat passar clandestinament Kissinger dins França, una quinzena de vegades, sense que se n'adonés ningú: ni policies, ni duaners, ni controladors de passaports. Un mèrit, però que per més notable que sigui, no ha estat l'únic.

Els primers treballs de Walters al servei de Washington, d'aparença insignificant, com també d'altres de posteriors de naturalesa semblant, assessorar Harriman per a la instauració del pla Marshall, o bé encarregar-se dels primers contactes amb Pequín, que donarien lloc a la visita del president Nixon a la Xina l'any 1972, van portar-lo al càrrec de número dos de la CIA, aquest mateix any.

Com a sots-cap d'intel·ligència va sostenir sense embuts la legalitat de l'ús de la força en situacions límit i, aquest principi, el va aplicar amb totes les seves conseqüències. De tal manera que, un any després d'accedir a la subdirecció de la CIA, va aconseguir el seu primer triomf polític: l'enderrocament del règim d'Unitat Popular xilè de Salvador Allende. El seu paper en l'enderrocament del govern constitucional es va fer completament pales, atesos els lligams estretíssims que Walters mantenia amb la DINA (la policia política) xilena i amb els sectors més conservadors de la democràcia cristiana.

Però, si bé han estat nombrosos els dies de glòria de Walters, també ha conegut dies de marginació. El general que va definir la subtil diferència entre governs totalitaris (marxistes) i autoritaris (dictadures pro-occidentals) va ser obertament arraconat durant la gestió de l'últim president demòcrata nord-americà: Jimmy Carter. Per al president Carter, que va arribar a la Casa Blanca sota l'enseny dels drets humans, era una càrrega

massa feixuga endur-se Walters. «Les gràcies pels serveis oferts» es van traduir en un càrrec obscur de «bussiness consultant», que li va servir, malgrat tot, per guanyar-se uns quants centenars de milers de dòlars venent armament a una xarxa d'amics estesos per tot el món. De l'esterilitat política d'aquella ocupació Walters va passar de seguida, però, a millors dedicacions amb l'arribada de Ronald Reagan a la Casa Blanca. Els seus serveis discrets i eficaços van tornar a ser requerits.

Llavors, Walters es va començar a destapar com a ambaixador itinerant,

Walters, instigador de conspiracions alienes.

una activitat que li anava com l'anell al dit i que el situava al lloc exacte de les seves apetències personals (si fa no fa, com ara mateix). En quatre anys Walters va recórrer més d'un milió i mig de quilòmetres —una mitjana d'uns setze mil la setmana—, visitant 95 països. Sempre, és clar, en missions difícils i delicades, com les que va mantenir a Cuba amb Fidel Castro per discutir el suport cubà als grups guerrillers centramericans o les seves interminables gestions durant la guerra de les Malvines. D'aquesta manera, l'infatigable Walters tornava a manejar els fils invisibles de la política nord-americana, com havia fet

anys abans, quan era l'home de confiança d'Eisenhower, que va acompanyar en l'encontre amb Khruixtxov a Ginebra, després de l'abatiment de l'avió espia U-2 nord-americà.

En totes aquestes missions Walters s'ha anat caracteritzant més com un estilista refinat que no com un negociador rústec i matusser, per bé que el seu menysteniment dels drets humans, que considera una qüestió banal quan està en joc la supervivència dels sistemes de vida occidental, ha deixat sempre en evidència aquesta delicadesa en els seus tractes diplomàtics. Ell mateix ha arribat a dir, sense enrojolar-se, que «hi haurà problemes de drets humans l'any 3.000 amb els governs de la Lluna i de Mart».

Des de l'1 de març de l'any passat, Walters s'ocupa, de moment encara a la Terra, de les tasques diplomàtiques d'ambaixador nord-americà a l'ONU. Un càrrec amb el qual Reagan li agraeix l'eficàcia de tècnic que ha servit sempre, des de l'etern «segon lloc» a la política exterior nord-americana i li regracia, també de retruc, la virtut més exemplar que ha destacat del seu caràcter: la de fidelitat incondicional, sobretot a una forma molt concreta de concebre i veure el món, el tòpic «american way of life», que ha caracteritzat el seu esperit conservador i anticomunista visceral i declarat. Una qualitat, d'altra banda, que li ha permès de servir de la mateixa manera els demòcrates Truman, Kennedy i Johnson, com ho ha fet amb els republicans Eisenhower, Nixon i Reagan.

Per a tots ells, Walters ha resultat ser l'home adient per a les tasques, primer una mica i després cada vegada més compromeses. I en tots els casos, l'abundància d'aquestes feines més brutes, diguem-ne, que calia realitzar amb un màxim de discreció, han estat una assegurança de treball continuat per a aquest home en qüestió. Fins al punt que les diferents administracions EUA, sense poder prescindir dels seus serveis i per la necessitat d'assegurar-los al cent per cent, han anat transformant Walters en l'home insubstituïble per a les tasques reservades.

L'última d'aquestes tasques, la de la «crisi líbio-nord-americana», ha replantejat de nou la significació especial d'aquesta persona que calia que ara contribuís, segons els esquemes i els plans estratègics de Washington, a engrescar encara més el to d'amenaça latent contra Líbia. □